

«Des de la Mediterrània amb amor»

Dins el programa de l'última edició de la Trobada de Música del Mediterrani es va presentar «oficialment» (que no públicament, perquè ja havien realitzat algunes actuacions anteriorment) la «nova» Banda i Coral de Vinalesa, un dels projectes musicals més ambiciosos sorgits al País Valencià darrerament.

Un projecte on s'ha depositat moltes il·lusions, malgrat les dificultats de tot tipus, i que ha comptat amb una participació molt variada, de persones molt diferents i de distints camps, però amb el desig comú de realitzar allò que posaren de moda els nostres avantpassats noucentistes: «la feina ben feta», que, en el seu cas, es tradueix en la consecució d'una obra irrenunciablament valenciana, viva, feta amb rigor i amb senyes d'identitat lligades a la Mediterrània.

Aquest «descobriment» incessant del Mediterrani com a «maremar musical», amb el suport ara, de fa uns anys, de les instàncies oficials, és, a banda d'una temptació permanent, un dels grans ca-

Una iniciativa nascuda en un poble de no més de dos mil habitants.

Un projecte on s'han aplegat moltes il·lusions, traduït en una obra arrelada al país, amb rigor i plenament mediterrània.

Carles Gàmez

mins que han fet possible, per exemple, que part de la nostra música popular haja pogut passar de la correcció d'unes cançons *folk* nord-americanes a un so més autòcton, que desterra mimetismes versionadors, encara que no tot el «made in Mediterrani» haja donat sempre resultats satisfactoris.

Un poc pare de la criatura ha estat el músic grec, Theodorakis. Tots, des de Llach fins a la Bonet, en són o n'han estat deutors; però també un Pau Riba, Serrat, Marina Rossell, Raimon... han fet «cançó mediterrà-

nia». I la Salomé de *Se'n va anar* es «profundament llatina». I el senyor Georges Brassens, i Nino Rota, i Gabriella Ferri. I Al Tall... El Mediterrani esdevé, així, un ampli i sonor calaix d'heterodòxies musicals, amb una resposta estètica, cultural, important, enfront del totpoderós nord; diríem, amb paraules del tàndem Benediti-Serrat, allò que «el sud també existeix», i canta.

Les propostes musicals d'aquesta Banda i Coral de Vinalesa no poden ser més diàfanes. El seu primer elapè es titularà *Mediterrànies*, amb carpeta disseny de Mompó, i tindrà com a base musical, tant referències del país, com d'altres

països riberencs: Grècia, Itàlia, Iugoslàvia. Des d'un poema de Joan de Timoneda fins a la versió catalana d'una cançó tan coneguda com *Mediterràneo*, compositors com Hadjidakis (*Nunca en domingo*), Theodorakis o la Nuova Compagnia di Canto Popolare.

Tant la cristallització musical de la banda com la mateixa gravació del disc no haurien estat possibles sense una sèrie de convergències personals. La figura de Josep Sanz, catedràtic del conservatori de València, com a director de la banda del poble, ha possibilitat la realització d'aquest projecte, poder enllestir-lo. El treball en tota la part dels textos (selecció, adaptacions) d'Albert Garcia Esteve ha estat també decisiu. I, també, hi ha la col·laboració solista de figures com la cantant Mamen (senyora de

La banda i coral ha estat el resultat d'una sèrie de convergències personals.

Josep Sanz) i companya musical de Lluís Miquel, amb la Patxinguera, o Charly Bravo, un «històric» del roc valencià.

Per a Alfred Campos, president de la Societat Renaixement Musical de Vinalsa, la banda ha estat un revulsiu cultural per a un poble, amb no més de dos mil habitants, i sense una tradició musical significativa. Possiblement, durant molts anys, l'únic ateneu musical ha estat l'església, i

malgrat la poca ajuda per part de l'ajuntament, controlat per la Coalició Popular. D'altra part, de cara a la seua professionalització, la seua composició nombrosa, més de setanta persones, entre la coral i la banda, amb una mitjana d'edat de vint anys, els fa un «producte» gens competitiu amb la banda tradicional, molt més assequible per al pressupost de qual-sevol poble.

Possiblement el seu cas és, ara per

ara, un «cas atípic», per a un país també de vegades no massa típic. De moment, les nostres bandes, de cara a la promoció musical, solen passar del *Pepita Creus* als senyors Wagner o a Stravinski. Cal no rebutjar fórmules com un pas-doble (malgrat la seua degradació progressiva); fa més por el pseudo-elitisme, l'avorriment del bon gust. La música composta per Nino Rota per al film *Amarcord* de Federico Fellini, una simfonia mediterrània, plena de lirisme, alegria i emotivitat, en seria un exemple allisonador i una referència musical progressiva.

Pel que vam escoltar i contemplar a la terrassa Barcelona, dins de la Trobada del Mediterrani, som davant d'una de les poques promeses aparegudes en aquests temps en el camp de la música popular valenciana. Aquesta iniciativa no ha partit ni d'un solista ni d'un grup, sinó de tota una banda, més la coral. Benvinguts a aquesta parcel·la del Mediterrani, i que siga per molts anys. □

TAT

L'Ajuntament de València
Convoca els Premis Literaris.

CIUTAT DE VALÈNCIA

València, 1 d'octubre de 1985

Bases

RO

Data límit de lliurament d'originals: 30 de NOVEMBRE

Excmo. Ayuntamiento de Valencia

